

Arrest

nr. 286 041 van 13 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 november 2014 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 6 oktober 2015, 23 maart 2017 en 19 april 2017.

1.2. Op 30 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze weigeringsbeslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. X van 9 november 2017 verzoeker tevens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.3. Op 29 mei 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het CGVS gehoord op 11 maart 2020.

1.4. De commissaris-generaal nam op 27 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad die op 5 november 2020 bij arrest nr. X tevens verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.5. Op 8 januari 2021 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal verklaarde dit tweede volgend verzoek om internationale bescherming op 21 mei 2021 niet-ontvankelijk. Het beroep ingediend tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. X van 21 maart 2022.

1.7. Op 26 april 2022 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal verklaart dit derde volgend verzoek om internationale bescherming op 5 september 2022 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger van Koerdische afkomst, afkomstig uit Shiraz. U verzocht op 26 november 2014 een eerste keer om internationale bescherming. U haalde aan vals te zijn beschuldigd van anti-islamitische activiteiten en activiteiten tegen het regime. U verklaarde 13 maanden onschuldig te hebben vastgezet in de gevangenis van Adelabad, Iran. Daaropvolgend kwam u vrij op borg en op voorwaarde dat u later terug naar de gevangenis zou gaan. Uiteindelijk ontving u op 15 april 1398 (= Iraanse kalender, stemt overeen met 6 juli 2014 volgens de Gregoriaanse kalender) een vonnis waaruit bleek dat u veroordeeld was tot een gevangenisstraf van tien jaar. Vanwege de valse beschuldigingen vluchtte u drie maanden later naar België. U verklaarde ook nog geen geloof te hebben. Het Commissariaat-generaal nam op 30 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielmotieven. U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die deze weigeringsbeslissing op 9 november 2017 integraal bevestigde en die ook concludeerde dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielerelaas.

In december 2017 vertrok u voor 18 maanden naar Duitsland, waar u wel eens deelnam aan een betoging. U verzocht er op 27 september 2018 om internationale bescherming, waarna u werd teruggestuurd naar België. Op 29 mei 2019 verzocht u voor een tweede keer om internationale bescherming in België. Inzake dit tweede verzoek stipte u aan dat de problemen die u bij uw eerste verzoek had aangekaart, nog steeds geldig waren. Via uw zus had u immers vernomen dat agenten langs waren geweest bij uw moeder in Iran, om naar u te vragen. U vertelde voorts christen te zijn. U kwam voor het eerst in aanraking met het christendom in 2015 via twee vrienden, R. en M.. Zij gaven u in 2015 een Bijbel en u ging voor een eerste keer mee naar de Iraanse kerk in Jette, Brussel. U ging slechts enkele keren naar de kerk en vooral omdat het u een goed en rustgevend gevoel gaf, niet omdat u al geloofde in het christendom. Wegens hartproblemen en een bijhorende operatie onderbrak u uw kerkbezoeken in 2016. Desalniettemin besliste u eind 2016 om christen te worden, omdat Jezus uw enige steunpilaar was. In 2017 werd u overgeplaatst naar een opvangcentrum in Kortrijk. Sinds begin 2017 ging u een negental maanden regelmatig naar de Iraanse kerk van Kuurne, waar het verlossingsgebed op 21 mei 2017 voor u werd uitgesproken. Sindsdien beschouwde u zichzelf als christen en begon u effectief de Bijbel te bestuderen. Toen u uw weigeringsbeslissing inzake uw eerste verzoek kreeg, ging u nog enkele weken naar de kerk in Kuurne, waarna u vertrok naar Neumünster, Duitsland. U ging voor het eerst naar de kerk in Neumünster op 15 of 16 januari 2018. Hier werd u gedoopt op 28 oktober 2018. U functioneerde ook als security van de kerk. Omdat u soms van opvangcentrum wisselde en de afstand naar de kerk in Neumünster te groot werd, ging u soms enkele weken niet naar de kerk. Bij terugkeer in België vond u een kerk in Gent, de Rabotkerk. U bracht uw zus, P., op de hoogte van uw bekering. Later vertelde zij u dat een ver familielid van haar man ook op de hoogte is van de situatie. Zijn naam is M. Y. en hij werkt voor het Ettelaat (Ministerie van Informatie). U vreesde bij terugkeer naar Iran geëxecuteerd te worden door uw vroegere problemen en door uw bekering tot het christendom. Het Commissariaat-generaal nam hierin op 27 april 2020 een weigeringsbeslissing omdat u er niet in geslaagd was om aan te tonen dat uw bekering tot het christendom was ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging en omdat, aangaande uw

(onoprechte) doopsel en kerkgang in Duitsland en België en aangaande uw terloops vermelde deelname aan één of meerdere betogingen in Duitsland, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikte bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Op 5 november 2020 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De Raad merkte in haar arrest net zoals het Commissariaat-generaal op dat u niet had aangetoond dat uw christelijke activiteiten ingegeven waren door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en dat u dan ook geenszins aannemelijk had gemaakt daadwerkelijk een (overtuigd) christen te zijn en zich bij terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen.

Op 8 januari 2021 verzocht u een derde keer om internationale bescherming. U stelde dat uw problemen van vroeger nog steeds geldig zijn, dat u door uw bekering niet naar Iran kan terugkeren, dat uw familie hiervan op de hoogte is en uw bekering te zien is op uw openbare facebookpagina. U nam op dinsdag en zondag deel aan de erediensten van de Rabotkerk via Zoom. Ten slotte verklaarde u ziek en depressief te zijn en een medische behandeling nodig te hebben. Ter staving van uw derde verzoek legde u onder meer een aanbevelingsbrief d.d. 17 januari 2021 van de protestantse Rabotkerk neer waarin staat dat u aangesloten bent bij de online Iraanse Bijbelgroep en u een trouwe bezoeker bent van de chat via Zoom. Inzake uw derde verzoek nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing, omdat u geen elementen had aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootten. U had onder meer geen elementen aangebracht die de in het kader van uw tweede verzoek vastgestelde onoprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België konden ombuigen. Voorts werd erop gewezen dat, gelet op het opportunistisch karakter van uw bekering, uit niets bleek dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om uw christelijke boodschappen op uw sociale media bij terugkeer naar Iran te verwijderen en werd herhaald dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Inzake uw verklaringen over uw ziekte en over de noodzaak van een medische behandeling moest tot slot opgemerkt worden dat medische problemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Op 21 maart 2022 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw beroep.

Zonder België verlaten te hebben verzocht u nauwelijks enkele weken later, op 26 april 2022, al een vierde keer om internationale bescherming. U stelde dat u niet kan terugkeren naar Iran omwille van uw politieke activiteiten – u nam deel aan betogingen tegen het Iraanse regime – en uw religieuze activiteiten in de kerk van Brussel en Gent. U bent bovendien actief op sociale media zoals facebook, telegram en whatsapp. U bent zeker dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activisme. U vreest bij terugkeer geëxecuteerd te zullen worden. Ter staving van uw vierde verzoek legde u twee foto's neer waarbij u te zien bent op een betoging voor de Iraanse ambassade in Brussel en waarbij u poseert met een plakkaat die de hashtag 'save ahmad reza' draagt. Tot slot diende u opnieuw de bovenvermelde aanbevelingsbrief van de Protestantse Rabotkerk d.d. 17 januari 2021 in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden bevestigd dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede verzoek oordeelde dat u er niet in geslaagd was om aan te tonen dat uw bekering tot het christendom was ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging en dat, aangaande uw (onoprechte) doopsel en kerkgang in Duitsland en België en aangaande uw terloops vermelde deelname aan één of meerdere betogingen in Duitsland, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikte bleek dat de

Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Op 5 november 2020 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De Raad merkte in haar arrest net zoals het Commissariaat-generaal op dat u niet had aangetoond dat uw christelijke activiteiten ingegeven waren door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en dat u dan ook geenszins aannemelijk had gemaakt daadwerkelijk een (overtuigd) christen te zijn en zich bij terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen. Bijgevolg resten er u, voor wat uw tweede verzoek betreft, geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw tweede verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In uw derde verzoek bracht u geen dergelijk element aan. Er werd dan ook door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen, omdat u onder meer geen elementen aangebracht die de in het kader van uw tweede verzoek vastgestelde onoprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België konden ombuigen. Voorts werd erop gewezen dat, gelet op het opportunistisch karakter van uw bekering, uit niets bleek dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om uw christelijke boodschappen op uw sociale media bij terugkeer naar Iran te verwijderen en werd herhaald dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Inzake uw verklaringen over uw ziekte en over de noodzaak van een medische behandeling moest tot slot opgemerkt worden dat medische problemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Op 21 maart 2022 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw beroep.

Ook in het kader van onderhavig verzoek brengt u geen elementen aan die de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhogen.

Betreffende uw geloofsactiviteiten in België – volgens uw verklaringen gaat u nog steeds naar de kerk – (verklaring DVZ 4e VIB, vragen 17-19), dient herhaald te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw vorige verzoeken reeds oordeelde dat u de oprechtheid van uw geloofsactiviteiten in Europa niet had aangetoond. U bracht bij uw vierde asiolverzoek geen nieuwe elementen of documenten aan waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat uw beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. Het attest ter staving van uw aanwezigheid in de kerk van Gent legde u immers reeds neer in het kader van uw derde verzoek. Hieruit kan dan ook geenszins blijken dat u heden nog steeds actief in een kerk zou zijn of, als dit het geval zou zijn, dat u dit vanuit een oprechte overtuiging zou doen. Bijgevolg heeft u bij uw vierde verzoek nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Wat uw deelname aan een betoging voor de Iraanse ambassade betreft, aangetoond door twee foto's (verklaring DVZ 4e VIB, vragen 17-19), dient opgemerkt te worden dat uit geen van uw voorgaande verzoeken bleek dat u aan politieke activiteiten in België deelgenomen zou hebben. Dat u het plots na het afsluiten van uw derde verzoek nodig vond om in België aan een betoging deel te nemen voor de ambassade, komt, gelet op uw jarenlange politieke inactiviteit hier, bijzonder opportunistisch over. Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u een bijzonder politiek profiel zou hebben of dat u verbonden zou zijn aan een bepaalde partij of groepering. Evenmin blijkt uit de neergelegde foto's dat u een belangrijke rol had op de betoging of sprak met de media: op deze foto's bent u louter als gewone deelnemer met een affiche te zien. Uit voorgaande bevindingen blijkt dan ook duidelijk dat uw politiek profiel zeer beperkt is en dat u weinig betrokken bent met de Iraanse politiek en/of oppositie. Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de reeds in het kader van uw vorige verzoeken geciteerde informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Hetzelfde geldt voor personen die deelnemen aan een betoging voor een diplomatieke post. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven is gebleken, noch bij uw vorige verzoeken noch bij uw huidig verzoek aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Wat betreft uw activiteiten op sociale media (verklaring DVZ 4e VIB, vraag 17), die gelet op bovenstaande vaststellingen als opportunistisch kunnen beschouwd worden, wijst niets erop dat u met uw facebookpagina in het vizier zou zijn gekomen van de autoriteiten. Uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten kennis (kunnen) hebben van (de inhoud van) uw sociale media. Aangezien hierboven reeds

is gebleken dat uw politieke betrokkenheid uiterst beperkt is en er geen geloof gehecht wordt aan uw religieus engagement, blijkt bovendien uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw posts met religieuze of politieke inslag te wissen. Tot slot kan opnieuw gewezen worden op de hierboven geciteerde informatie waaruit blijkt dat, zelfs al zouden de Iraanse autoriteiten van uw activiteiten hier op de hoogte zijn, zoals u beweerde (verklaring DVZ 4e VIB, vraag 17), de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat verzoekers om internationale bescherming in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert, gespreid over twee middelen, de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker meent in een eerste middel te voldoen aan de definitie van het begrip ‘vluchteling’ zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en is het niet eens met verweerders appreciatie. In het verzoekschrift wordt aangegeven dat verzoeker vreest vervolgd te worden door het regime in Iran omwille van zijn bekering tot het christendom.

In een tweede middel tracht verzoeker de weigeringsmotieven van verweerder te weerleggen. Hij betoogt dat verweerder ten onrechte besloten heeft dat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn asielmotieven omdat hij bepaalde dingen niet naar behoren geantwoord zou hebben over het christendom. Verzoeker vervolgt dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat hij in de Iraanse gemeenschap in België bekend is als een persoon die bekeerd is tot het christendom. Hij stelt een trouwe dienaar te zijn van de kerk in België en meent bij een terugkeer opgehangen te worden omwille van zowel zijn religie als zijn politieke overtuiging. Verzoeker benadrukt tegen het Iraanse regime te zijn en stelt ook lid te zijn van een politieke beweging die actief is in België en over de hele wereld. Hij meent in de negatieve aandacht gekomen te zijn van het regime omwille van zijn politieke activiteiten in België en stelt hierbij foto's te hebben neergelegd waaruit blijkt dat hij voor de Iraanse ambassade in Brussel heeft betoogd. Verzoeker stelt dat het regime nu zeker op de hoogte is van zijn activiteiten. Waar verweerder in zijn bestreden beslissing stelt dat het vreemd is dat verzoeker nu pas politiek actief is geworden, meent verzoeker dat dit geen reden mag zijn om zijn politieke overtuiging in twijfel te trekken. Voorts repliceert verzoeker op verweerders stelling dat zijn politieke overtuiging een opportunistisch karakter zou hebben, dat dit gebaseerd is op een vermoeden en

asiel dossiers niet behandeld mogen worden op basis van vermoedens. Daarenboven betoogt hij dat verweerder een punt over het hoofd gezien heeft, namelijk dat het voor het regime er niet toe doet of de politieke overtuiging van iemand een opportunistisch karakter heeft. Er wordt aangevoerd dat de combinatie van de twee elementen (beking en politieke overtuiging) voldoende is opdat verzoeker in zijn land van herkomst vervolgd zal worden. Vervolgens tracht verzoeker verweerders stelling dat uit de neergelegde foto's niet blijkt dat hij een belangrijk persoon was en uit niets blijkt dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn activiteiten op sociale media, te weerleggen. Hij stelt dat er uit niets blijkt dat de autoriteiten niet op de hoogte zouden zijn van zijn activiteiten op sociale media en meent dat daarom het voordeel van de twijfel in zijn voordeel gerechtvaardigd is. Verzoeker stelt volledigheidshalve nog foto's als bijlage en de video-opnames via e-mail over te maken. Hij verwijst naar YouTube waar de videobeelden op staan en vermeldt hierbij dat deze ook werden uitgezonden op radio Farda. Verder verwijst verzoeker verweerder naïef te zijn wanneer die stelt dat er geen indicatie is dat het regime in Iran op de hoogte is van verzoekers christelijke activiteiten, immers zouden de activiteiten van Iraniërs in de diaspora al jarenlang in de gaten gehouden worden door het regime. Verzoeker beklemtont bekeerd te zijn tot het christendom en hierdoor bij een eventuele terugkeer een risico te lopen om vervolgd te worden. Hij refereert hierbij naar het ambtsbericht van het ministerie van buitenlandse zaken van Nederland van 24 december 2013.

Vervolgens betoogt verzoeker dat verweerder heeft nagelaten op een deftige wijze te motiveren waarom er geen rekening gehouden wordt met zijn verklaringen. Hij besluit dat dergelijke handelwijze neerkomt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tot slot wordt erop gewezen dat verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom hij geen subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van het Elgafaji-arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker concludeert dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoeker foto's toe van zijn deelname aan een betoging tegen het Iraanse regime in Brussel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met

de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.4.1. Verzoeker volhardt in zijn huidig volgend verzoek in zijn eerdere vluchtmotieven dat hij niet naar Iran kan terugkeren wegens zijn bekering tot het christendom. Daarenboven verklaart hij ook niet terug te kunnen keren omwille van zijn politieke activiteiten in België.

Verzoeker heeft ter staving van zijn derde volgend verzoek volgende documenten neergelegd: foto's waarop te zien is dat hij deelnam aan betogingen tegen het Iraanse regime in Brussel en een aanbevelingsbrief van de protestantse kerk aan het Rabot in Gent van 17 januari 2021 die verzoeker bij zijn derde verzoek om internationale bescherming reeds neerlegde.

Bij voorliggend verzoekschrift werden de Raad tevens foto's bijgebracht van verzoeker op een protest tegen het Iraans regime in Brussel.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het (derde) volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.4.4. Met betrekking tot de verklaringen van verzoeker aangaande zijn vervolgingsvrees wegens zijn bekering tot het christendom merkt de Raad op dat verzoeker dit element reeds heeft aangebracht in het kader van zijn tweede en derde verzoek om internationale bescherming hetgeen al eerder door de commissaris-generaal en de Raad werd beoordeeld.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden beklemtoond dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede verzoek oordeelde dat u er niet in geslaagd was om aan te tonen dat uw bekering tot het christendom was ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging en dat, aangaande uw (onoprechte) doopsel en kerkgang in Duitsland en België en aangaande uw terloops vermelde deelname aan één of meerdere betogingen in Duitsland, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikte bleek dat de

Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om Internationale bescherming en dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Op 5 november 2020 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De Raad merkte in haar arrest net zoals het Commissariaat-generaal op dat u niet had aangetoond dat uw christelijke activiteiten ingegeven waren door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en dat u dan ook geenszins aannemelijk had gemaakt daadwerkelijk een (overtuigd) christen te zijn en zich bij terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen. Bijgevolg resten er u, voor wat uw tweede verzoek betreft, geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw tweede verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In uw derde verzoek bracht u geen dergelijk element aan. Er werd dan ook door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen, omdat u onder meer geen elementen aangebracht die de in het kader van uw tweede verzoek vastgestelde onoprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België konden ombuigen. Voorts werd erop gewezen dat, gelet op het opportunistisch karakter van uw bekering, uit niets bleek dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om uw christelijke boodschappen op uw sociale media bij terugkeer naar Iran te verwilderen en werd herhaald dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Inzake uw verklaringen over uw ziekte en over de noodzaak van een medische behandeling moest tot slot opgemerkt worden dat medische problemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Op 21 maart 2022 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw beroep.

Betreffende uw geloofsactiviteiten in België - volgens uw verklaringen gaat u nog steeds naar de kerk - (verklaring DVZ 4e VIB, vragen 17-19), dient herhaald te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw vorige verzoeken reeds oordeelde dat u de oprechtheid van uw geloofsactiviteiten in Europa niet had aangetoond. U bracht bij uw vierde asielerzoek geen nieuwe elementen of documenten aan waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat uw beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. Het attest ter staving van uw aanwezigheid in de kerk van Gent legde u immers reeds neer in het kader van uw derde verzoek. Hieruit kan dan ook geenszins blijken dat u heden nog steeds actief in een kerk zou zijn of, als dit het geval zou zijn, dat u dit vanuit een oprechte overtuiging zou doen. Bijgevolg heeft u bij uw vierde verzoek nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving."

Door te volharden in zijn vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten wegens zijn bekering en te wijzen op een achterhaald Nederlands ambtsbericht van 2013 brengt verzoeker geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse en motieven zijn gebaseerd, die steun vinden in rapporten van onder meer maart en april 2020, niet langer actueel of correct zouden zijn.

Met betrekking tot deze reeds aangehaalde vervolgingsvrees wegens verzoekers bekering kan het volstaan te verwijzen naar eerdere beslissing van het CGVS en 's Raads arresten nr. 243 692 van 5 november 2020 en nr. 270 102 van 21 maart 2022.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, quod non in casu.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden.

Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig volgend verzoek vasthouden aan zijn bekering zoals uiteengezet in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming die opportunistisch en onoprecht werd bevonden en reikt thans slechts elementen aan die een voortzetting vormen van zijn onoprecht bevonden bekering en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoeker voornamelijk verder borduurt op ditzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn dossier.

Wat betreft verzoekers politieke activiteiten en in samenhang zijn activiteiten op sociale media wordt er in de bestreden beslissing gewezen op volgende pertinente motieven:

“Wat uw deelname aan een betoging voor de Iraanse ambassade betreft, aangetoond door twee foto's (verklaring DVZ 4e VIB, vragen 17-19), dient opgemerkt te worden dat uit geen van uw voorgaande verzoeken bleek dat u aan politieke activiteiten in België deelgenomen zou hebben. Dat u het plots na het afsluiten van uw derde verzoek nodig vond om in België aan een betoging deel te nemen voor de ambassade, komt, gelet op uw jarenlange politieke Inactiviteit hier, bijzonder opportunistisch over. Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u een bijzonder politiek profiel zou hebben of dat u verbonden zou zijn aan een bepaalde partij of groepering. Evenmin blijkt uit de neergelegde foto's dat u een belangrijke rol had op de betoging of sprak met de media: op deze foto's bent u louter als gewone deelnemer met een affiche te zien. Uit voorgaande bevindingen blijkt dan ook duidelijk dat uw politiek profiel zeer beperkt is en dat u weinig betrokken bent met de Iraanse politiek en/of oppositie. Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de reeds In het kader van uw vorige verzoeken geciteerde informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Hetzelfde geldt voor personen die deelnemen aan een betoging voor een diplomatieke post. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden - u heeft dit echter, zoals hierboven is gebleken, noch bij uw vorige verzoeken noch bij uw huidig verzoek aannemelijk gemaakt -, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Wat betreft uw activiteiten op sociale media (verklaring DVZ 4e VIB, vraag 17), die gelet op bovenstaande vaststellingen als opportunistisch kunnen beschouwd worden, wijst niets erop dat u met uw facebookpagina in het vizier zou zijn gekomen van de autoriteiten. Uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten kennis (kunnen) hebben van (de inhoud van) uw sociale media. Aangezien hierboven reeds is gebleken dat uw politieke betrokkenheid uiterst beperkt is en er geen geloof gehecht wordt aan uw religieus engagement, blijkt bovendien uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw posts met religieuze of politieke inslag te wissen. Tot slot kan opnieuw gewezen worden op de hierboven geciteerde informatie waaruit blijkt dat, zelfs al zouden de Iraanse autoriteiten van uw activiteiten hier op de hoogte zijn, zoals u beweerde (verklaring DVZ 4e VIB, vraag 17), de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat verzoekers om internationale bescherming in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.”

Verzoeker repliceert dat uit de neergelegde foto's blijkt dat hij voor de Iraanse ambassade in Brussel betoogd heeft en het regime op deze manier zeker op de hoogte is van zijn activiteiten. Verder stelt verzoeker dat het feit dat hij nu pas politiek actief geworden is geen reden mag zijn om zijn politieke overtuiging in twijfel te trekken. Voorts betoogt verzoeker dat verweerder zijn asiëldossier op basis van vermoedens behandeld heeft, gezien er in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoekers politieke overtuiging een opportunistisch karakter heeft. Hij betoogt hierbij dat om iemand te vervolgen het voor het Iraanse regime er niet toe doet of diens politieke overtuiging een opportunistisch of oprecht karakter heeft. Verzoeker repliceert verder dat uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte zouden zijn van zijn activiteiten op sociale media.

Verzoeker kan met zijn betoog allerm minst overtuigen nu hij louter volhardt in zijn verklaringen en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal bekritiseert zonder enigszins valabele argumenten bij te brengen ter ontcrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing. In navolging van het bovenstaande concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal, dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er concrete indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers (opportunistische) politieke activiteiten en hij hiervoor vervolgd zal worden.

Wat de situatie betreft van bekeerde terugkeerders, dient immers benadrukt te worden dat reeds in het kader van verzoekers eerdere beschermingsverzoeken werd opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er werd hierbij ook reeds aangegeven dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om

internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens politieke activiteiten of met betrekking tot hun bekering tot het christendom.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Waar verzoeker bij voorliggend verzoekschrift nog bijkomende foto's toevoegt van zijn deelname aan de betoging tegen het Iraanse regime in Brussel en in zijn verzoekschrift verwijst naar een YouTube link van een video met de foto's van de betoging, moet de Raad vaststellen dat deze stukken geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande vaststellingen nu ook uit deze stukken niet blijkt dat verzoeker een dermate belangrijke rol heeft gehad in het kader van zijn deelname aan betogingen die een bijzonder politiek profiel aantonen waardoor hij dreigt in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad hierbij dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoeker geen oprechte bekering tot het christendom heeft aannemelijk gemaakt en dat in casu de gegronde vrees voor vervolging ook niet aannemelijk wordt gemaakt nu verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen of opposant zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving en hij hoe dan ook niet aantoonbaar dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige of politieke handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoeker toont evenwel, door louter uit het Elgafaji-arrest van het Hof van Justitie te citeren en te wijzen op zijn "persoonlijke omstandigheden" zonder deze evenwel te concretiseren, niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn derde volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bevoegdheid in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een

beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (derde volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (derde volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU